

Oravecz Imre

ALKONYNAPLÓ II.

(Illetlen tárgy) Újabb bírálat jutott el hozzám. X.Y. kritikus dicséri az Alkonynapló kétharmadát, de a harmadik harmada, a szerelmi históriám nincsen ínyére. Azt sugallja, jobban teszem, ha azt nem írom meg. Megmondja, miért. Azért, mert ha elhagytak, az ugyan rossz nekem, de taglalása a kívülállót, vagyis őt, aki az olvasót képviseli, kellemetlenül érinti. Hogy mit csinál a kívülállóval? Elsőre nem értem, de aztán hirtelen nagyon is. X.Y. a szerelmi bánatot mint tárgyat kifogásolja. Nem elég, hogy fél lábbal a sírban belehabarodtam valakibe, de miután csalódtam, nem áttalottam azt is a nyilvánosság elé tárni, hogy boldogtalan vagyok.

(A felkészülésről) Fürkészszel, kutakodsz, keresel. Jelet akarsz magadon, magadban, egyértelmű utalást a bajra, kórra, amely végez majd veled. Tünetet, elváltozást, szokatlan gyengeséget, rendkívüli fájdalmat, balsejtelmet, figyelmeztető álmot, akármit, hogy ne érjen váratlan a hogyanja és mikéntje, hogy legyen időd felkészülni. Felkészülni? Hát nem azzal próbálkozol évek, sőt, talán születésed óta? Jellel vagy anélkül. És nem jutottál semmire. Tanulj már végre belőle!

(A kivezetttek visszakívánása) Bárcsak feltámadna az a sok madár, emlős, rovar, amelyet megölt, kipusztított a kemizálás, és egy napra, vagy akár egy órára is visszajönné, és benépesítené a határt!

(A segítségéről) Füst azt javasolja *Naplójában*, hogy miként a születőt világra segítik, úgy kellene a haldoklót is áttámogatni a halálba. Nem konkretizálja, miből állna ez az asszisztencia. Bármire gondol is, volna egy javaslatom. A segítő ne élő személy legyen, hanem egy másik haldokló, aki pontosan tudja, milyen annak lenni. Igaz, ennek a megoldásnak az a hátulütője, hogy esetleg túlságosan el van foglalva magával.

(Betűk) Állítólag a demencia egyik korai előjele, hogy az ember egyre kisebb betűkkel ír. Mintha már produkálnám e tünetet, még hozzá

olykor egy szón belül is. Rendes méretű betűkkel kezdem az elején, kisebbekkel folytatom, aztán aprókkal fejezem be. Akár előjel, akár nem, félelemmel tölt el ez a zsugorodás.

(Mentegetőzés) Az *Alkonynapló* némely kritikusa emlékeztet rá, hogy az 1972. szeptember előszavában azt állítom, soha nem vezettem naplót, és nem is fogok. Akkor hát megszegtem a szavam? – kérdik. Nem is, meg igen is. Nem, mert a könyv nem igazi napló, a bejegyzések nem a napokhoz igazodnak, inkább fittyet hánynak rájuk. Másfelől igen, hiszen hol közvetlenül, hol közvetve, illik vagy nem illik, bennük legszemélyesebb viselt dolgomat kürtölöm világgá.

(Az írás végéről) Milyen lesz, ha nem írok többé semmit, se naplót, se mást? Felhagyok vele, mert nem megy, vagy végképp nem látom többé értelmét. Hogyan állok hozzá? Hiányzik majd? Vagy örülök, hogy ennek terhétől is megszabadultam? Minek tekintem? Vereségnek, bukásnak, amelyet magam idéztem elő azzal, hogy mulasztást követtem el, rosszul csináltam valamit? Vagy természetesnek veszem, az öregezés, a hanyatlás velejárójának, az út újabb állomásának, amelynek nincsen nagyobb jelentősége, mint annak, hogy késő este már nem eszem, és nem éjszakázom többé sátorban, mert nehezemre esik felkelni a földről, ha egyáltalán így kell döntenem, ha eljutok még egyszer a sivatagba.

(Valaki az ablak előtt) Éjjel arra ébredtem, hogy kint a tetőtérablak előtt ellebeg egy alak. Mintha apám, vagy M. lett volna, de nem kizárt, hogy M. L. volt. A súlytalanság állapotában lehetett, mert szemlátomást nem süllyedt közben, csak kissé oldalt dőlt, mialatt befelé nézett. Furcsának találtam, de nem ijedtem meg, hogy mit keres ott, sőt, a testi épségéért sem aggódtam. Szinte közömbösen elintéztem azzal, hogy arra van dolga, és az sem érdekelt, mi lett vele azután, hogy nem esett-e le a teraszra, vagy nem akadt-e fenn a közeli vadcseresznyefa koronájában, miután eltűnt. Persze az is lehet, hogy álmodtam az egészet. Ezt az opciót azonban reggel megingatták a fa alatt talált, frissen letört ágak, gallyak.

(Fog) A felső jobb egyes oldalából letörött egy hosszúkas darab. Ez még kiegészítéssel javítható. Ha meg egészen elveszítem, művel pótol-

ható, mert ott van mellette tartópillérnek a bal egyes, fent az utolsó saját. És ha a tartópillér is megadja magát? Akkor fent jön a teljes protézis. Jaj! A részlegeset is gyűlölöm, és ennek jeléül szájpaddlásom ívét követő fémhídját némi képzavarral szájtalpbetétnek nevezem. El sem tudom képzelni, hogy teljeset viseljek. Nyugi! – csitítom magam. – Mi mindent nem tudtál elképzelni, aztán szép csendesen beletöröttél, elfogadtad! Ha választhatnék, akkor inkább nem érném meg!

(Dupla öröm) Ma egyszerre szólt a kertben a sárgarigó és a kakukk.

(Feddés) Idén tavasszal nem mentél fel Pipis-hegyre, és sorozatban elmulasztottad a trenka-, vadkörtefa-, galagonya-, csipkevirágzást. Hogyan történhetett ez meg?

(Félelem a tükörtől) Hiúság ez, vagy már a vesémmel is baj van, és nem merek szembesülni egyik tünetével? Mióta nagyobbak a táskák a szemem alatt, kerülöm, hogy a tükörbe nézzek.

(Öregség) Korolenko *Zúg az erdő* című novellájában azt mondja a Roman történetét elmesélő erdei apó: „...néha magam sem tudom, éltem-e egyáltalán, vagy sem. Hajaj, bizony! Lehet, hogy egyáltalán nem is éltem...”

(A mezőgazdálkodás vége) Már megírtam. Legalábbis azt hittem, mert amit az elmúlt harminc évben papírra vetettem, az róla szóló nekrológgént is felfogható. De nem. Rájöttem, hogy csak az agóniájáról tudósítottam, és a vég számomra valóságosan csak most következett el azzal, hogy kertemben egyszer s mindenkorra befejeztem a konyhakertészkedést. Nincs tovább. Nem ások, nem vetek, nem egyelek, nem kapálok, nem öntözök többé. Lassú volt a haldoklás. Évekig tartott. Miután egyedül maradtam, először a fajok, illetőleg nemzetségek számát csökkentettem, aztán a termőterületet. Az utóbbi nagysága a továbbiakban a derékfájásomhoz igazodott. Ahogy az fokozódott, úgy mentek egyre összebb az ágyások. De a projekt végül nem testi hanyatlásomnak esett áldozatul, hanem az évente ismétlődő meztelencsiga-invázióknak. A fejessalátától kezdve az uborkáig felfaltak mindent, mihelyt a magvak a földből kidugták zöld csírafejecskéjüket. Bár egyébként is közel voltam ahhoz, hogy feladom, mert két szezomban is megtörtént, hogy hiába

vettem el a petrezselymet egymás után négyszer, valamiért egyszer sem kelt ki.

(Tettetés) J.-től hetente, kéthetente kapok pár szavas, többnyire semleges tartalmú üzenetet. Legutóbb azonban kivételesen ezt írta: örülök, hogy olykor beszélhetünk, még ha csak én szólalok is meg. Ami az egyoldalúságot illeti, az nem egészen igaz, mert volt már rá példa, hogy egy gyenge pillanatomban reagáltam. Erre is azt mondanám legszívesebben, hogy magam is örülök, de játszom az erőset, és mintha változtatna bármit is, nem válaszolok semmit.

(Sérülés) Mióta vérhígítót szedek, mindig pánikba esem, ha megsérülök, mert félek, hogy nem áll el a vérzés. Legutóbb is ez történt, mikor befejeztem a jázminbokor nyésését. Nyújtottam le a földre az elektromos szerszámot, és közben a jobb lábammal előrelépve a vágó részbe ütköztem. A gép már nem működött, de az egyik penge beleszaladt a térdembe.

(Meztelen csigák) Irtom őket. Mindenhol, még a konyakertben is, ahol nem tesznek kárt, mert már mindent megettek. Először rájuk tapostam, de amikor megjelentek a pincében is, ahová levihettem a bakancsom talpán a petéjüket, sürgősen felhagytam ezzel a módszerrel. Átálltam a Bramac-lécvéggel történő szétnyomkodásra, de ezt is ejtettem, mert sűrűn rám fröccsent a belőlük kicsapódó barna massa. Azonkívül, ha eső után alkalmaztam, inkább csak belenyomkodtam őket a földbe. Aztán szikével próbálkoztam, de ahhoz is kemény, szilárd felület kellett volna. Végül az olló bizonyult megfelelő eszköznek. Kinyitom a két szárát, óvatosan közrefogom velük a lassan araszoló gerinctelent, és gyorsan elnyisszantom. Ez kevésbé is undorító, mert ha elég közel vagyok a fejhez, fele annyi a távozó tartalom. Naponta több órát töltök a mészárlással. Annak ellenére, hogy majdnem semmi értelme, mert ettől nem lesznek kevesebben. Ha egységnyi területen tíz-tizenöt perc alatt elpusztítok, mondjuk, ötvenet, ugyanennyi idővel később ugyanennyit találok ott, és kezdem előlről az egészet, vagy későbbre halasztom a folytatást. Mégis csinálom, mert nem bírom őket nézni a talajon, a gyepen, a járdán, a kerítésen, a teraszon, a falon, az ajtón, az ablakon. Hovatovább már szinte mindenhol meztelen csigát látok, ott is, ahol

nincsen. Minap a hálósobai állványon a nagy magyar–angol szótár két, egymás mellett fekvő kötete közti sötét rést véltem annak.

(*A bejegyzés tárgya*) Mosogatok és nem gondolok semmire, de váratlanul egy mondat bukkan fel a tudatomban: *kiszolgáltatva az öregségnek*. Megjegyzem, és mikor végeztem, próbálom felhasználni, de nem megy. Hogy megmaradjon, megteszem e bejegyzés tárgyának.

(*Vasárnap*) Magam kerítettem be a telket húsz éve, de az árokparti szakaszon máris megdőltek az oszlopai. Azokat állítom függőbe, és betonozom újra a földbe. Napok óta szokatlanul gyenge vagyok, talán a szívem, de nem adom meg magam, mert segítségem, T. csak ma ér rá.

(*Bulgakov*) Belekezek *A fehér gárdába*, de leteszem, mert untat. Olyan, mintha egy színdarab szöveggönyvének szerzői instrukcióit olvasnám. Áttérek az *Egy fiatal orvos feljegyzéseire*. Élvezem. Mégis jó író, sőt, nagyon jó. Valamikor régen olvastam a *Mester és Margaritát*, de már nem emlékszem rá.

(*Egy bicikliről*) Arról, amelyikkel T.-nek fizettem a betonoszlopok rehabilitációjához nyújtott segítségéért. '89-ben vettem (Nyugat)-Berlinben, ahol egy ösztöndíj ürügyén a megfelelő pillanatra vártam, hogy újból, de most már végérvényesen disszidáljak. A történelem azonban másként akarta. Leomlasztotta azt a bizonyos falat, és ismét Magyarországon kötöttem ki. A betyárbútor részeként ezt a járművet is magammal hoztam. Rózsaszínű volt, amivel sosem barátkoztam meg, de őt magát büszkén tulajdonoltam, mert német–japán koprodukciónban készült, és okkal gondoltam, hogy megbízható, tartós. Igaz, az autó tetején való szállítást rosszul viselte, mert az NDK-beli autópályán a kátyúk okozta rázkódástól eltörött az elülső sárvédője, de ettől eltekintve importált szerzeményem itthon is megállta a helyét. Persze az azóta elterjedt teleszkópos, tárcsafékes és mindenféle egyebes modellekhez képest, amelyek egyikére aztán később lecseréltem, kifejezetten kezdetleges, primitív kétkerekű volt, de a célnak megfelelt. Megilletődötten toltam ki a műhelyből, ahol leállítva tartottam, és adtam át T.-nek. Majdnem azt írtam, azért így, mert ezzel egy korszak ért véget. Korszak? Nem. Az már régen megtörtént. Most a periódus egyik

emlékétől váltam meg. Már csak a javítófestéket, a rózsaszínt birtoklom, mert azt is vettem kint hozzá, az is van. Legalábbis annyi, amennyit apám meghagyott a dobozában, mikor egyszer, távollétemben az a bizarr ötlete támadt, hogy bekeni vele a kis Polskija felnijeit.

(Hasonlóság) Még itt van az örvös galamb. Naponta látom. Hogy ugyanazt az egyet-e, vagy felváltva hol azt, hol a párját, nem tudom. Tettem viszont egy felfedezést. Már kevésbé ellenszenves. Van egyiknek-másiknak turbékoló hangja is. Nem agresszív. Visszafogott, panaszos, elégikus. A kaliforniai siratógerléére, a *mourning dove*-éra emlékeztet, amelyet nagyon szeretek.

(Egy teljesült kíváncsiság) Olvastam az *Alkonynapló I.*-ről egy jó kritikát. Jón nem azt értem, hogy pozitív, hanem azt, hogy mint írás is megállja a helyét. Nem elég, hogy dicsérnek, az is kell, hogy tudjon írni a kritikus.

(Egy változtatás kudarc) Elvem, hogy este, de legkésőbb lefekvés előtt elmosogatok. Mióta azonban addigra nagyon elfáradok, olykor sutba vágom ezt a gyakorlatot, és reggelre halasztom a dolgot, vagy annál is tovább. Előfordul, hogy második, harmadik napkezdetkor végül azért veselkedem neki, mert addigra annyira felgyülemlik a szennyes edény, evőeszköz, hogy már nem fér több a mosogatóba. De akárhogy ügyeskedem, nem tudok magamon kifogni, mert közben pihenőben is megfájdul a derekam, a lábam.

(Áthelyezés) Álomban Goletában vagyok, ahol a '80-as években éltünk M.-mel. Vasárnap van, mise és ebéd után. A La Potera School sportpályáján álldogálunk. M. nem ebbe az iskolába jár, de a Goleta Boys' Club csapatában focizik, és soron következő meccsük itt van. Véget ért az első félidő, és a játékvezető pihenőszünetet rendelt el. A két csapat tagjai mohón öntik magukba az üdítőitalt, a kísérő szülők pedig buzgón törölgetik csemetéik homlokáról az izzadságot. Mint mindig, kék az ég, süt a nap, narancsvirágillat van, és a fejek felett el-elcikázik egy-egy kolibri. Jobbra az iskola kampusza, szemközt és balra a környék gazdagjainak villaszerű, pázsitudvaros, kinti úszómedencés házai. Azok felől barbeque-füst terjeng a levegőben, vízcsobbanások, vidám kiáltások, nevetések hallatszanak, de itt is általános a derű, a hétvégi

felszabadultság. Minden szakasztott olyan, mint volt egykor, egyszer, régen. Csak az egész nem Kaliforniában van, hanem itthon, Külső-Rác-falun, a völgy laposán, a rétek, a lejtőről lenyúló szőlők helyén a házakkal, pázsitudvarokkal, úszómedencékkel, jókedvű társaságokkal egyetemben. Hogy kétség se férjen hozzá, kelet felé látni Darnót, nyugatnak Péter-hegyet és Répás-tetőt. És én ezt nem furcsállom, hanem teljességgel rendben levőnek találom, mialatt pohárba töltöm M.-nek a narancslevet, és ő vonakodva issza, mert nem lévén hűtőtáskánk, felmelegedett a hátizsákomban, de azzal vigasztalom, hogy legalább nem árt a torkának.

(Epizód) Éjjel kopogtatott és benézett az ablakon egy nő. Tudtam, hogy képtelenség, hiszen a hálószoza az emeleten van, mégsem találtam különösnek.

(Ok) Sárgulnak, vörösödnek a terasz alatti cseresznyefa levelei. Az ősz még hónapokra, a nyár éppen, hogy elkezdődött, és aszály, kánikula sincsen, ellenkezőleg, sok a csapadék. Vajon mi okozza? Mindegy. Ellene vagyok a vegyszernek, meg nem bírom már hátamra venni a permetezőgépet, így továbbra sem permetezek.

(Pótlás) Rettegek, hogy elesem, és eltörik a combnyakcsontom és műtét, protézis stb. Hirtelen ráeszmélek, hogy esti imámban ez nem szerepel az ettől-kímélj-meg-dolgok-listáján. Ezen még ma változtatok.

(Emlékeztető) Sietsz, kapkodsz az *Alkonynapló II.*-vel. Túl sokat foglalkoztat. Félsz, hogy nem lesz belőle könyv, mert már fele-, negyedeannyi időd sincs, mint volt az *Alkonynapló I.*-re. Ne tedd! Lassulj le! Felejtse el az időt, a könyvet! Az éppen időszerű bejegyzésre összpontosíts, de úgy, mintha csak addig élnél, míg nem végzel vele. Nem új ez, csak elfelejtetted. Bármit írtál eddig, mindig úgy írtad, mintha az utolsó lenne.

(Meztelen csigák 2.) Napok óta nincs eső, szárazra fordult az idő, elbújtak, beszüntették hadjáratukat. Legalábbis azt hittem, de múlt éjjel megtapasztaltam, hogy nem egészen. Vannak egységeik, amelyek tovább portyáznak. Ugyanis egy-másfél órás közökkel egymás után négy-szer arra riadtam, hogy megtámadtak. Nem másztak rám, csak araszoltak mellettem a fejem irányába. Felpattantam, lámpát gyújtottam, és

le az ágyról. Gyorsan a padlóra dobtam a paplant, a nagypárnát, a kispárnát, hogy felmérjem, hányan vannak, de közben eltűntek. Négykézlábra ereszkedtem, és a mindig kéznél lévő zseblámpával bevilágítottam az ágy alá. Először az egyik, aztán a másik oldalon. Egy fia csigát se láttam ott se. Hirtelen nagyon fürgék lettek, lesiettek és bevették magukat az itt-ott szétnyílt hajópadlódeszkák réseibe, vagy különleges képességekkel bíró példányok voltak, és láthatatlanná tették magukat. Lecseréltem verejtekáztatta pizsamafelsőmet, és lefeküdtem vackomra, miután visszaraktam rá mindent. Ahelyett, hogy felöltöztem és lementem volna a teraszra a szikéért, amellyel aprítottam őket, vagy felhoztam volna a pajtából a bi tüzépes ajánlotta mészhidrátot, és körülszórtam volna vele magam. Konyhakertecskémet ugyan nem tudtam vele megvédeni, de hátha a hálószobában használt volna ellenük. Egyszer, egyetlen alkalommal sem gondoltam közben, hogy álmodtam vagy vizionáltam őket.

(*Vihar*) Inkább hurrikán volt, legalább 100 km/órás széllel, rengeteg esővel, jéggel. Bár a trópusokon, ahol otthonos, talán jég nélküli. Az útmenti árok vize felduzzadt, és betört hozzám. Először azt hittem, eldugult a kocsibejáró alatt az áteresz, és egy még meglévő petrencés rúddal kirohantam, de hiába piszkáltam a végét, nem észleltem ott semmi felgyülemlett hordalékot. Ahelyett, hogy bementem volna ruhát váltani a házba, csuromvizesen, ahogy voltam, a lenti tornácra vonultam vissza, noha az semmi védelmet nem nyújtott, mert már oldalirányból is jött a csapadék. Mialatt recsegett-ropogott minden, és onnan félig-meddig láttam, hogy az udvar felső részén nagy ágak hasadnak le a hársfáról, gyöngyfáról, és távolabb elterül a földön a fiatal cseresznyefa is, inkább a szennyes áradatot néztem, amely bent három ágra oszlott. Az egyik eltűnt a garázs mögött, egy másik a garázs és a melléképület közti lépcsősoron folytatta útját, a harmadik a kerítéssel párhuzamosan a távoli pajta felé vette útját. Legjobb rálátásom a középsőre nyílt. Haragvó, zúgó patakként bukdácsolva, fröcskölve rohant lefelé a fokokon. De tudtam, hogy mindhárman a laponson lévő rétre, kertbe igyekeznek. Ijesztő volt, sokkoló. Nem annyira a természeti erő tobzódása, hanem a tehetetlenség, amely úgy megbénított, hogy már szinte nem érdekelt, milyen károkkal szembesülök majd, és milyen teendők várnak rám, ha lecsillapodott.

(Belátás) Még mindig a gyerekkor, a Felvég, a Baji-pást, a patak, a híd, az utca, a ház, az istálló, az udvar, a szérú, a szénakazal, a rönkfarakás... Csak akkor és ott volt jó a világban!

(A jó a rosszban) A vihar megtépázta a füzesemet is. Nemcsak rengeteg gallyat szaggatott le, de a combvastagságú, nagy ágakat is megtizedelte. Napszámosom, T., aki kiskorú segédjével, D.-vel az utóbbiakat láncfűrészsel feldarabolta, és minden egyébtől megtisztította a terepet, elégedett volt, mert a fizetség részeként ő kapta a legalább egy köbméternyi, alacsony fűtőértékű, de jobb hóján tűzifaként mégiscsak felhasználható rönköket. Én is örültem, mert a koronákban keletkezett hézagokon át a teraszról ismét láthatóvá váltak a túlnani hegyek.

(Ellentétes hatás) A könyvheti dedikálás színhelyén idén az olvasók elfogyni nem akaró, hosszú sora várt szignómra. Ahelyett, hogy ennek örültem volna, érthetetlen módon ideges lettem, és úgy elkezdett remegni a jobb kezem, hogy majd egy órába tellett, míg meg tudtam zabolázni annyira, hogy rendesen le tudjam írni a nevem.

(A közlemény rejtélyes része) J.-nek továbbra sem válaszolok, de őt ez nem zavarja. A könyvheti dedikálás után azt viberezte, hogy aznapra direkt programot szervezett magának, hogy még véletlenül se keveredjen oda, ahol az olvasóim elem járulnak. Ez sikerült is neki, de fél, hogy előbb-utóbb mégis találkozni akar majd velem. Közleményének e részével nem tudok mit kezdeni.

(Elsősegély) A fiatal cseresznyefa végül nem került a földre, és nem fordult ki a gyökérzete. Szerencséje volt, dőlés közben félúton megállt. Nem engedte tovább a kötél, amellyel a közeli gyöngyfához volt pányvázva, hogy ne nagyon törekedjen el tőle. És jól jött neki, hogy a csúcsát megakasztotta a ház és a garázs közt húzódó szigetelt villanyvezeték, amelybe beleütközött. Bár az is számított, hogy T.-vel gyorsan cselekedtünk. Mihelyt elült a vihar, felegyenesítettük és karókkal kitámasztottuk. Vérzett a szívem, de a karók végét úgy akasztottuk meg, hogy 100-as szöveget vertünk a törzsbe. Nem volt más megoldás. Reméltem, hogy további kártétel nélkül ki tudom majd húzni őket, ha már stabilan áll. Ha meg nem, túléli. Inkább maradjanak benne,

minthogy a harapófogóval túlságosan felsértsem a kérgét. Nem lenne szép látvány, de láttam én már fatörzsbe benőtt ekevasat is.

(Vendégbejegyzés)

Későn keltél, öreg! hova indulsz már ma?
Nyakadon a vénség tehetetlen járma;
Messze utad célját soha el nem éred:
Jobb, ha maradsz s „lément napodat dicséred”.

„Tudom, sikerültén sosem örülök,
Szándékombnak tán már elején kidülök:
De hiú tett is jobb áldatlan panasznál:
Űz gondot, unalmat, és a mozgás használ.”

(Arany János: *Az elkésett*)

(Megháttrálás) Az *Alkonynapló I.*-ből írása közben úgy adtam elektronikus úton folyóiratoknak, hogy minden egyes bejegyzést külön-külön csatoltam. Ez a gyakorlat azonban nagyobb mennyiség esetén tarthatatlan, sőt, nevetséges. Márpedig azt tervezem, hogy a készülő *Alkonynapló II.*-ből egy-egy orgánumhoz 40-50 darabot menesztek egyszerre. A bökkenő csak az, hogy számítógépanalfabéta lévén nem tudom, hogyan kell mindet egy dokumentumba tenni. M. legutóbbi ittjártakor ellátott ugyan instrukciókkal, mi több, írásban is rögzítette a lépéseket, ám olyan bonyolultaknak látszanak, hogy meg sem merem próbálni.

(Hárs) Lassan már egyik fám sem szeretem. Több gondot okoznak, mint örömet. A legtöbbet talán a hárs a kapunál. Illata virágzás idején kellemes, de a befelé lejtő kocsibejáró fölé magasodik, és folyton hullat magáról valamit, ami, ha esik az eső, eldugasolja a garázs előtti csapadékelvezető rácsos csatornát, mert abba mossa a víz. Rügyburokokkal kezdi tavasszal, szirmokkal és virágporral folytatja nyáron, aztán áttér a magokra. Az ember azt várná, hogy ősszel zárja a levelekkel, de nem. Még a tél folyamán is szórja. Azokkal a legbőkezűbb, bár a pollennel sem fukarkodik. Mikor az van soron, néha bokáig ér a betonon. A főbűnös, persze, én vagyok, magam ültettem valaha, pedig már gyerekkoromban sem kedveltem, a teáját meg egyenesen utáltam. Hársfánk nem volt. Alsokba mentünk a virágjáért, amely dülő egy valamikori ottani faluról kapta a nevét. A padláson szárítottuk, és

akármi bajunk volt, anyám télen folyton annak a főztjét itatta velem és a húgommal. Nem tudom, a húgom hogyan viselte, de én rettenetesen izzadtam tőle, kivált, hogy nyakig be kellett takaróznia a hatalmas pehelydunnával.

(Dimenzió) Az éjjeli vihar után égő lámpa mellett próbáltam elaludni, de nem ment. Forgolódtam, forgolódtam, míg végül úgy döntöttem, hogy a párnák a ludasak, túl laposak. Felültem, hogy vastagabbakra püföljem őket. Meglepetésemre egy kis rózsényalábót pillantottam meg a legfölsőn, nagyjából azon a helyen, ahol előbb a fejem feküdt. Gyorsan érte nyúltam, hogy eltávolítsam, de mire odaért a kezem, már nem volt ott. Ejtettem a püfölést, felforgattam az összes párnát, tűvé tettem érte az egész ágyat, még a matracot is végigtapogattam, de a rózsének nyoma veszett, még törmeléket, szennyeződést sem hagyott maga után. Nem találtam magyarázatot a jelenségre, és még kevésbé értettem, hogy miért nem nyomta a fejem. De aztán felmerült bennem, hogy talán azért, mert az észlelés egy másik dimenzióban történt. De akkor hogyan láthattam? – kérdeztem magamtól. Úgy, hogy másodpercekig ott voltam én is – válaszoltam, és ettől úgy megijedtem, hogy hajnalig nem jött álom a szememre.

(Nád) T. a fűkaszával folyton belevág a kerítés nádjába. Már jókora nyílások éktelenkednek rajta alul. Kérem, hogy ne menjen a géppel olyan közel hozzá, de még jobb, ha meghagyja a tövében a fűvet. Hiába. Erre azt találtam ki, ezentúl csinálja ott a tologató fűnyíróval. Kíváncsi vagyok, úgy rövidíti-e majd meg a törekeny szálakat, hogy egyszerűen elgázolja őket.

(Jel) A telkem előtti betonvillanyoszlopon piros színű szigszalagot fedeztem fel. Fejmagasságban befűzve volt az egyik hézagba, és a két vége összeragasztva. Nem tulajdonítottam neki különösebb jelentőséget, de másnap hirtelen eszembe jutott, hogy nemrégiben olvastam egy hírportálon, vannak betörők, akik így dolgoznak. Megjelölik valamivel a célpontot, nehogy elfelejtsék, hol van, mikor sort kerítenek rá, vagy ha csapatot alkotnak, és külön van tervezés és kivitelezés, az utóbbival megbízott személyek így tudják azonosítani. Hhhhaaa! Szóval, kiszemeltek! Ijedten téptem le, és a kukába dobtam. Feleslegesen, mert lehet, hogy késő. Akár már itt is lehetnek valahol. Pénzt nem tartok itthon,

és úgynevezett értékeim nincsenek, de ők ezt nem tudják. A falu szélén lakom, és közvetlen szomszédom nincsen. Ha mégis szólnék valaki távolabbinak, azt mondaná, ugyan már, dehogy. Mit tehetek? Szálegyedül vagyok, és élemedett öreg. Megadom magam. Várom az éjszakát, amikor elnémítják a riasztót, megmérgezik a kutyát, nevetve kiütik a kezemből a riasztópisztolyt, és minthogy nem találnak semmit, csalódottságukban agyonvernek.

(Érettségi) Megvolt. M. L. minden tantárgyból jelesre vizsgázott. A négy tanév során tanúsított felkészültségéért és szorgalmáért a gimnázium külön dicséretben is részesítette. Nagy öröm ez nekem. Csak ne félne annyira az emberektől!

(Equinox) Idén nem konzultáltam a naptárral a nyári napéjegyenlőség napját illetően, de június 20-án arra lettem figyelmes, hogy elhallgatott a kakukk, a sárgarigó, a nádi poszáta, és ebből pontosan tudtam, hogy ez az.

Amint a csillagokban...